

kan udvikle sig saaledes, at Underskuddet vokser. Jeg er ikke blind for, at Udbyttet af f. Eks. Toldindtægterne kan blive mindre. Naar Indtægten af Forbrugsafgifterne i 1915—16 blev 2 Mill. Kr. større, end hvad den er anslaaet til for 1916—17, synes det mig imidlertid ikke urimeligt at gaa ud fra, at Forbrugsafgifterne i 1916—17 vil naa dette Beløb. Jeg regner end ikke med nogen Stigning, og jeg har det at støtte mig til, at April Maaned allerede har givet $\frac{1}{4}$ Million mere end forrige Aar. Men jeg indrømmer det ærede Medlem, at Forholdene kan udvikle sig saaledes, at der kommer en Standsning. Kun vil jeg sige, at naar det ærede Medlem slog paa, at der allerede har været en Indskrænkning i Indførslen til Landet, som skulde medføre en Nedgang i Forbrugsafgifterne, er det ikke helt rigtigt, i alt Fald fremgaar det ikke af Opgørelserne indtil nu. Dette forekommer mig at være det store Spørgsmaal, der ligger for. Hvorledes Underskuddet kan dækkes, forekommer det mig ikke rimeligt, at vi diskuterer nu; det vil kunne diskuteres, naar der fra Regeringens Side bliver stillet Forslag om at dække Underskuddet.

Det ærede Medlem mente igen, at jeg ikke burde regne med visse Beløb, der ligger i Kassebeholdningerne, fordi de efter det ærede Medlems Mening ikke er disponible. Det har det ærede Medlem sagt tidligere; han har nemlig i sin Tale brugt det Udtryk om dem, at de var „faktisk urørlige“. Dette kan det ærede Medlem imidlertid ikke sige om Amortisationsobligationerne til Beløb af 3 Mill. Kr., som netop skal bruges i Finansaaret. Naar det ærede Medlem siger, at de skal erstattes, maa jeg have Lov til at svare, at det behøver ikke at være Tilfældet, for der ligger ogsaa 3 Mill. Kr. for næste Aars Vedkommende, saa Erstatning er i hvert Fald ikke nødvendig for Øjeblikket. Naar det ærede Medlem endvidere siger, at man ikke kan regne med de Beløb, som ligger i de forskellige Kasser, fordi de er disponible i altfor høj Grad, maa jeg hævde, at nogle af disse Beløb — f. Eks. hvad der tilfældigvis ligger i Krigsministeriets Kasse under denne Situation — er i høj Grad brugelige; de behøver ikke at erstattes med det samme; og de ligger der. Det ærede Medlem henviste til de 19 Millioner i Nationalbanken, som var opførte paa det foreliggende Regnskab eller Opgørelse. Men de 19 Mill. Kr. er jo dækkede nu; Staten skylder ikke i dette Øjeblik 19 Mill. Kr. til Nationalbanken. Det er ikke Meningen

at bevare en saadan Gæld længere end nødvendigt. Paa den anden Side anser jeg det imidlertid for nødvendigt for Staten at kunne overtrække sin Konto hos Nationalbanken. Jeg har været ganske klar over, og andre har været enige deri, at man her optager en Art Statslaan. Statskassen maa gribe til den Slags uheldige Forholdsregler, fordi Forholdene er overordentlige.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde fremstillet det saaledes, at der alene fra Regeringens Side blev vist Økonomi, medens Rigsdagen havde vist Ødselhed. Det er ikke Tilfældet. Jeg er mig bevidst at have sagt, at der fra Finansministerens Side var vist saa megen Tilbageholdenhed som muligt, men jeg nævnede ogsaa, at mine ærede Kolleger ganske sikkert havde haft Forstaaelse af mit Standpunkt og Sympati for dette Standpunkt, men havde ikke delt det i Handling, som jeg kunde ønske. Følgelig har jeg ikke delt Sol og Vind ulige; jeg har nævnt ogsaa dette, at der neppe heller fra Regeringens Side var vist tilstrækkelig Økonomi i denne Rigsdagssamling; men dette er sket under et Pres baade ude fra og efter min Mening ogsaa fra Rigsdagens Side. Det ærede Medlem har efter min Mening ikke Ret til at slaa dette lidt let hen ved at sige, at der fremkommer jo Ønsker og Krav, men man behøver ikke at tage Hensyn til dem. Saaledes er det ikke i den danske Rigsdag, saaledes ligger de politiske Forhold ikke; naar der opstaar Krav og Ønsker f. Eks. i Finansudvalget, bliver Regeringen om ikke nødt til at føje sig derefter, saa dog let bevæget til at bøje sig derhen imod. Det ærede Medlem maa heller ikke sige, at det er et enkelt Parti, som har de stærkeste Krav at gøre gældende; for der er jo ingen, der har modsat sig disse Krav. Jeg vilde, siger det ærede Medlem, hos Partiet Venstre have fundet Lydhørhed overfor økonomiske Hensyn; men hvorfor er da dette Parti ikke i stærkere Grad, end Tilfældet har været, gaaet imod saadanne Krav og Ønsker, som er fremkommet? Jeg finder, at alle Bevillinger — og det er et smukt Tegn paa Enigheden mellem Partierne — er bevilgede enstemmigt. Denne Tillægsbevillingslov er jo et lysende Eksempel paa, at selv de største Ting bevilges enstemmigt fra Rigsdagens Side, alle Partier gaar med dertil. I gamle Dage var der en Sparepolitik, som repræsenteredes af Bondestanden, men den er mærkelig nok ganske forladt; der har været en Overbudets Politik, som